

[Steen Folke.]

almennyttige byggeris udlejningsproblemer uden først at have fået socialdemokratiet med på en løsning af selvejerboligernes problemer, det vil sige på en fortsat favorisering af de bedre stillede. Og socialdemokratiet accepterer alt for villigt.

Men o. k., hvorfor så ikke kræve, hvis det endelig skal være, at også ejerboligernes stigninger holdes inden for den indkomststigningsramme, man søger at påtvinge lønarbejderne? Venstres boligpolitiske ordfører, hr. Christophersen, har været inde på dette. Vi mener sådan set i VS, at det vil være i orden, hvis man gør en tilsvarende beregning for ejerboligerne. Men det eneste hæderlige ville så være, om venstre ville benytte den beregningsmetode, som hr. Bertel Haarder har benyttet sig af, og som fuldstændig korrekt har vist, at han havde boet 2 år aldeles kvit og frit i et stort hus i Risskov. Så ville der næppe blive problemer med, at de reelle boligudgifter for ejerboliger steg mere end den tvangslønramme, som man ved augustforliget pålagde lønarbejderne.

Hvad gør man på dette område? Vi kender jo endnu ikke det nye boligforlig og kan derfor ikke rigtig vide det, men ministeren har spillet ud med et tilbud, som viderefører lejeværditrappen med de 10 pct. pr. år, altså for næste år et grundlag svarende til 15. alm. vurdering plus 45 pct., i stedet for plus 35 pct. Det betyder som før nævnt, at selvejernes faktiske boligudgifter kun stiger gennemsnitligt 2 pct. Det er, hvad man kalder ligestilling af ejere og lejere. Når det derimod gælder det almenyttige udlejningsbyggeri, så holder det hårdt at blive enige om at begrænse lejestigningerne svarende til indkomstindgrebet.

Ingen vil vel bestride, at huslejeudviklingen i højrentebyggeriet er helt uholdbar. Det er klart, at de, der har råd, anskaffer en favoriseret ejerbolig. Men de, der sidder med de laveste indtægter, og som dette almenyttige, såkaldt sociale byggeri egentlig var beregnet for og begrundet med, og som tilskuddene var begrundet med, melder sig ikke som købere til ejerboliger, for de får tilsvarende så meget lavere fordel af den asociale skattefradragsregel og skattefordel for parcelhusejerne, at de simpelt hen ikke kan klare det, ikke kan sidde der som købere. Det er lige præcis det almenyttige nybyggeris dilemma i dag. De, som det egentlig var beregnet for, fraflytter, uanset om det bliver gjort til ejerboliger eller fortsætter

som lejerboliger med de grasserende husleje-forhøjelser, for de kan ikke betale nogen af delene, og de, det ikke var beregnet for, de, der sidder bedst i det økonomisk, er de eneste, der kan betale de huslejestigninger i dag, men de vil have fordel af, at det i stedet for blev til ejerboliger.

Hr. Knud Damgaard siger: aktioner gavner ikke forhandlingerne, og mere patetisk oven i købet: det strider mod folkestyrets natur. Den har vi hørt mange gange før, den dér. Hvis folk ikke vil finde sig i det, hvis ikke de vil finde sig i disse overgreb herindefra, hvis de faktisk selv vil gå til kamp for nogenlunde rimelige eksistensvilkår, det være sig nogenlunde rimelig løn eller en nogenlunde rimelig husleje, set i forhold til den indkomst, de har, kommer det straks herindefra: det strider mod folkestyrets natur, aktioner gavner ikke forhandlingerne.

Jeg mener, at man skal lade være at lytte til den slags formaninger. Jeg tror heller ikke, der er ret mange af dem, som det er rettet imod, der gider høre efter disse formaninger. Folk ved udmærket, at hvis de vil sætte sig op imod de ting, de overgreb, der kommer herindefra, hvis de vil forsvare sig mod de huslejestigninger, så bliver de nødt til at tage sagen i deres egen hånd. Det har beboerne bl. a. i Galgebakken og i Hedemarken fundet ud af, og de har vist, hvordan en sådan kamp med bl. a. huslejeboycot kan være en effektiv måde at aktionere på. Der skal ikke være nogen tvivl om, at VS har fuld sympati for den form for aktioner. Vi mener, at huslejeboycot og tilsvarende ting er nødvendige, hvis man vil forsvare sig imod de huslejestigninger, som bliver overvæltet i forbindelse med de boligforlig, der indgås herinde.

Som situationen tegner sig, ligner den i næsten alle henseender med hensyn til udsigterne for beskæftigelsen i bygge- og anlægssektoren situationen i efteråret 1974, og herudfra må man forvente en arbejdsløshedsudvikling i sektoren nogenlunde svarende til udviklingen fra efteråret 1974 til sommeren 1975, det vil sige omkring en tredobling af ledigheden, som nu er omkring 5-6 pct. i denne sektor. Det var ministeren glad for, men vi ved jo godt, at nu går vi vinteren i møde, og der er ingen tvivl om, at arbejdsløsheden i bygge- og anlægsbranchen vil gå meget kraftigt i vejret. Vi forudser en tredobling.

Det er jo ikke fordi man ikke kunne gøre